S.K. Tremayne

Sterftij

Vertaald door Koos Mebius

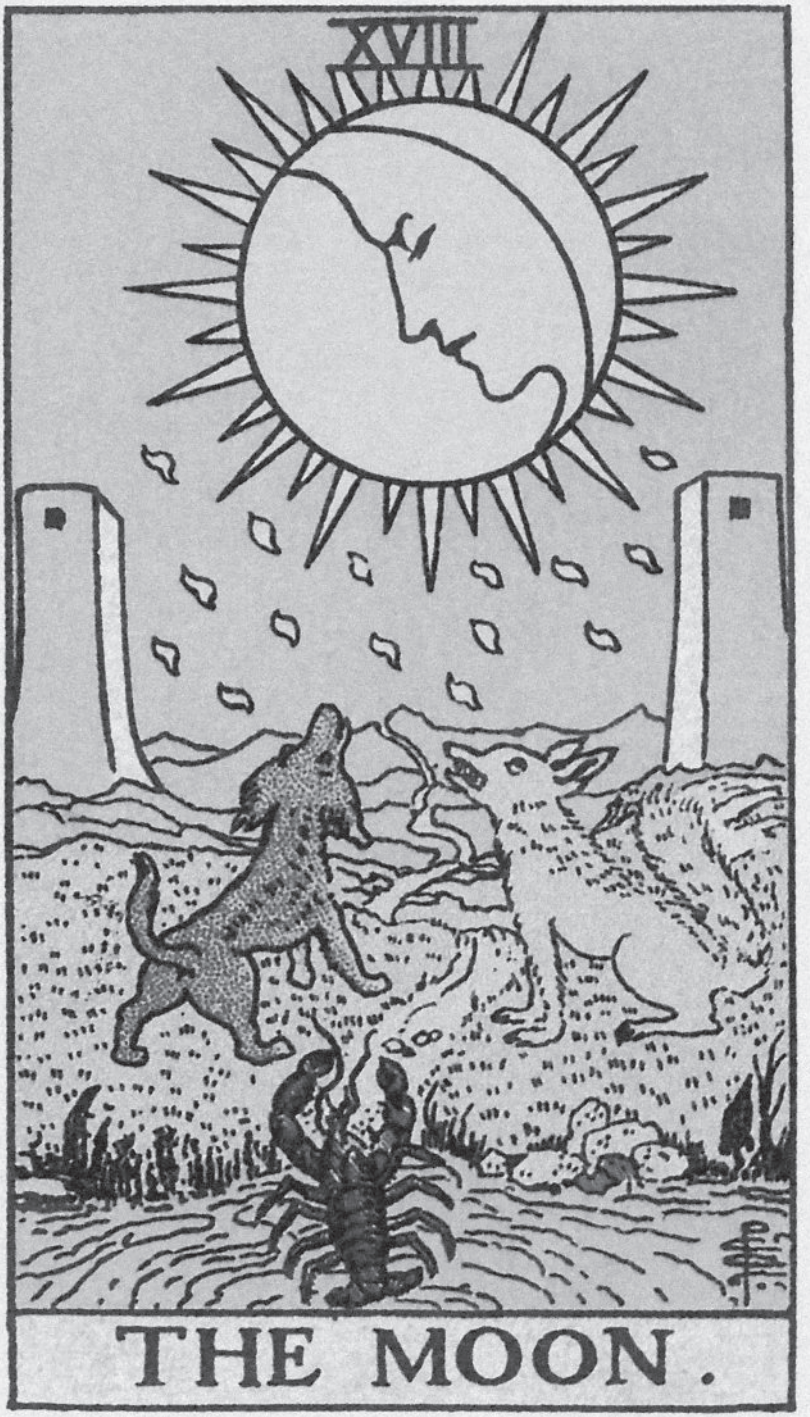
2022 Prometheus Amsterdam

Oorspronkelijke titel *The Drowning Hour*
© 2022 S.K. Tremayne
© 2022 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Koos Mebius
Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio
Foto omslag Arcangel Images
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 5102 7

Opmerking vooraf

Dawzy Island is ontsproten aan mijn fantasie. Enkele eilanden voor de eenzame, prachtige kust van Essex, Suffolk en Norfolk met zijn brede riviermondingen hebben er model voor gestaan. De rivier de Blackwater bestaat echt; je vindt er oesterbedden, jachthavens, krachtcentrales en vogelreservaten. Ik heb me wel enige vrijheden veroorloofd wat betreft de geografie: ik heb dorpen verplaatst, namen veranderd, kenmerken geleend en exacte locaties gewijzigd. Ik hoop dat de liefhebbers van dit unieke en poëtische stukje Engeland mij dat zullen vergeven.

Zoals altijd bedank ik mijn briljante redacteuren, Jane Johnson en Phoebe Morgan, en ook mijn agent Eugenie Furniss: omdat ze hebben geholpen dit boek ter wereld te brengen en omdat ze er voor me waren tijdens de lockdown.

XVIII
THE MOON.

1

Hannah, nu

Water. Gewoon water.

Meer is het niet.

Zet je eroverheen.

Zelfs nu ik dit tegen mezelf zeg en ik in het donker naar het plafond staar, hoor ik ook een andere stem in mijn hoofd. Gewóón water? Gewóón?

Water is álles. Water is mijn lichaam, water is de baarmoeder en water was de droom. Ik ben opgegroeid bij het water, bij de rivier die naar zee stroomt; als meisje wilde ik de wereld bereizen en de zeeën bevaren.

Gewoon water? Elke dag opnieuw hebben we het nodig, om te wassen, te drinken, te koken; we duiken erin, zwemmen erin, willen er dolgraag aan wonen.

We zinken erin weg...

Ik draai me om in bed, knijp mijn ogen stijf dicht.

We varen erin, we spelen erin, spetteren en spatten, spuiten, spoelen, sprenkelen. Seks is voornamelijk water: nat, vochtig, vloeibaar bloed door je tintelende huid, een zachte, natte zoen die op je wang opdroogt.

Opstaan, Hannybobs!

Ik kijk op mijn wekkertje, kijk naar die vriendelijke, oplichtende groene cijfers: *05:36*.

Wáárom word ik toch steeds zo ellendig vroeg wakker? Dit is het Uur des Ontwakens geworden. Bijna elke dag tussen vijf en zes, sinds hét gebeurde. Soms, als ik doodstil met toegeknepen ogen als een mummie onder mijn dekbed lig en akelige gedachten weet te verdringen, lukt het me om weer in een slaapachtige toestand te raken, waarin allerlei rare dromen aan me voorbijtrekken, als een ongewenst circus

dat een stadje aandoet: een optocht van zombieclowns, grijnzende acrobaten, struikelende mafkezen, reusachtige, trompetterende olifanten, en ikzelf.

Vaak lig ik daar maar een beetje te liggen en vraag ik me af of ik niet gewoon uit bed moet stappen, omdat ik vast toch niet meer in slaap kan komen; al weet ik dat ik in dat geval zelfs op mijn helderste momenten vooral door vruchteloze gedachten in beslag zal worden genomen, herinneringen probeer weg te stoppen, waarna ik ze toch weer tevoorschijn haal. En dan, een uur later, komt het grote gebouw om me heen tot leven: een fluitende kok, gerammel in de keukens, fluisterende en giechelende kamermeisjes, waarna ik de eerste geur van bacon opsnuif en misschien wel hoor hoe de gasten in kamer 14, verderop in de gang, luidruchtig seks hebben. Dan weet ik dat ik écht moet opstaan.

Douchen, in water. Theezetten, met water. Koffie drinken, die met zo weinig mogelijk water is gemaakt. Kleine kopjes, zwart en veel, want ik heb in het kantoor boven de receptie eindeloze hoeveelheden koffie nodig om het gegaap te verdrijven dat de tol vormt van dit vroege opstaan.

Opstaan!

Dit keer gehoorzaam ik. Ik duw het dekbed van me af en maak aanstalten het licht aan te doen, maar ik zie er toch van af. Ik hou van het donker. Dingen blijven erdoor verborgen. Bovendien is het niet volledig donker: het is bijna vollemaan, en het broze, zilveren licht schijnt langs de gedeeltelijk gesloten gordijnen. Die laatste beschermen me tegen iets afschuwelijks: het zicht op de Blackwater.

Ik strek mijn hand uit richting de deur en voel daar mijn zachte, blauwe ochtendjas, heerlijk warm en donzig, en écht geen heks die aan een haak bungelt.

Dát is een sterk beeld van vroeger, dat zich ongevraagd aandient.

Ik ben zeven of acht jaar oud, en zie als ik wakker word in het koude duister van mijn slaapkamertje mijn lange winterjas aan een haakje aan de deur, maar die lijkt op zo'n aan een galg hangende gebochelde heks uit dat boek over heksen, en ik begin te gillen, tot mama binnen komt stormen en me in haar armen sluit, me omhelst, als warm water rond zacht koraal. Ze troost me, knuffelt me, kust me op mijn voorhoofd, ruikt naar wijn van gisteravond en naar tandpasta. Maar het is een en al liefde. De vage geur van lichtzure wijn roept zelfs nu nog dat gevoel bij me op.

Op de fijnste avonden, als papa er niet was, zei mama *Oké Hannybobs, kom maar*, en dan stapte ik blij uit bed, dacht niet meer aan heksen, pakte Toffee de beer bij een van zijn versleten armpjes en liep over de koude overloop achter haar aan naar haar warme bed, en dan mocht ik de rest van de heerlijke, volkomen droomloze nacht naast haar slapen, met een rustig kloppend hartje, zonder angst, terwijl ik diep en kalm ademhaalde, als de zee in de zomer, omringd door haar geur, haar eigen parfum, haar eigen zeep, de geur van mama.

De ochtendjas omhult me, houdt me warm. Mijn blote voeten vinden mijn slippers in het met maanlicht doorschoten duister. Ik zie de fluitketel en de theepot... maar of ik het nu wil of niet, ik word onontkoombaar aangetrokken door het uitzicht. Ik ga het doen. Ik ga naar de Blackwater kijken.

Zo gaat het altijd. Soms kan ik het niet aan om naar de Blackwater te kijken. Dan laat ik de gordijnen een etmaal lang potdicht; ik verstop me ervoor. Op de allerslechtste dagen wend ik me op weg naar mijn ontbijt in de brasserie fysiek af van het beroemde uitzicht door de erkers van het hotel. Ik voel de gasten dan naar me loeren: *Waarom kijkt ze zo vreemd opzij?*

Soms, zoals vandaag, geef ik me eraan over en kijk ik er wél naar. Mijn vijand. Mijn leven. Mijn thuis. Mijn muren. De stromende Blackwater, deels zee, deels rivier, deels zout, deels doodskist. Vier delen die tezamen pure horror vormen.

In één beweging, alsof ik een pleister lostrek, schuif ik de gordijnen open. Daar is hij. De Blackwater is niet verdwenen. Hij loopt langs het hotel: zwaar, dof gebruis, een zwarte vlakte van west naar oost. De weerspiegeling van de maan in deze septembernacht is een pad van zilveren klinkers. Wolken zijn er niet. De oranje en rode lampjes van Goldhanger twinkelen vochtig aan de rand van het zwart in de verte.

Ik wil hem ruiken. Ik wil hem inademen. Anders kan de angst weer toeslaan.

Dat is mijn therapie, de confrontatie aangaan.

Mijn kamer heeft een mooi schuifraam, dat goed past bij de Regencystijl van het hotel. Het is ook oud en stroef, en het kost moeite om het omhoog te schuiven, maar als het me lukt volgt de beloning: het moet hoog water zijn, want de lucht ruikt fantastisch, heerlijk, zoutig, ozonachtig, in plaats van naar slik en rottende waterplanten.

Terwijl ik diep inadem hoor ik de eindeloze kreten van watervogels

in het donker voor zonsopgang. Smienten, bergeenden, steenlopers? Ik weet het nooit helemaal zeker. Het eiland telt allerlei soorten; ze laten zich het grootste deel van de dag horen, en vaak ook de hele nacht. Als ik goed kijk zie ik ze, misschien opgeschrikt door het geluid van het openschuivende raam. Ze fladderen de nacht in, als piepkleine, angstige spoken.

En wat is dat daar?

Er ligt een kleine, fraaie speedboot aan de steiger. Ik herken hem niet. Geen idee van wie hij is. Een reserveboot van Freddy? Maar daarvoor ziet hij er te duur uit. Van een gast misschien? Sommigen arriveren op die manier, onopvallend. Als ik me sterk genoeg voel om over de Blackwater uit te kijken zie ik vaak een boot.

Angst grijpt me bij de keel.

Ik doe het. Ik kan het. Waarom niet? Gewoon nu. Spring in dat bootje, trek aan het startkoord en hup, weg. Want er komt beslist een dag, een moment waarop de onrust in mijn hoofd ineens weg zal ebben. Dat heb ik te horen gekregen, dus misschien is het nu wel zover: het onverwachte moment waar ik naar verlangde. De deur gaat open.

Kan dit het moment zijn?

Nú.

Even geen gevoel van angst, dus een gelegenheid die ik moet aangrijpen!

Het is diefstal, maar wat maakt het uit? Ik geef hem aan de overkant immers weer terug.

De zinderende hoop is bijna ondraaglijk.

Aangekleed. Ben er klaar voor. Ik duw de deur open en gluur naar buiten alsof ik een misdaad bega. Dat is misschien ook wel zo.

Het is stil op de gang, de rookmelder kijkt naar me met zijn ene, rode insectenoog. De gasten in kamer 14 houden zich nog koest. De kamermeisjes slapen.

Niets of niemand kan me tegenhouden.

Op een sukkeldrafje loop ik de gang uit; ik sla links af. Ik wil niet midden door het gebouw stormen, ook al is dat de snelste weg. Iemand zou me kunnen zien. Ik heb al genoeg problemen veroorzaakt.

Nogmaals linksaf, en dan ben ik bij de nooduitgang. Metalen stang. Ik weet dat er geen alarm op zit. Ik kan er gewoon tegenaan duwen. En ik weet dat achter de deur een steil kiezelstrandje begint; ik ren gewoon naar beneden, gekraak van steentjes onder mijn schoenen, stap

op de steiger, maak de boot los, start de motor – en vaar weg. Weg van mijn gevangenis.

Zwetend van de opwinding, van de zenuwen, van de onmogelijkheid hiervan duw ik tegen de metalen stang, en de deur zwaait piepend open – net een vogel. En zodra ik op de rammelende kiezels stap, gebeurt het.

Natuurlijk. Ik wist dat het zou gebeuren. Wie hield ik hier voor de gek? Wat dacht ik eigenlijk? Wat voor zin had het?

Angst wekt angst op.

De rotganzen gakken spottend. Ze joelen die malle vrouw op dat donkere strandje uit, die bange jonge vrouw die daar verstijfd in het maanlicht staat terwijl haar hersenen knetteren alsof er een elektrische storing is, net als die bedrading in de oostvleugel, die we nog steeds moeten vernieuwen.

Eerst wordt mijn keel dichtgeknepen, alsof iemand me wurgt. Wat zei die therapeut ook alweer? Het woord 'angst' komt van het Latijnse *angere*: stikken.

Nu komt die afschuwelijke duizeligheid, water in mijn hersenen, wazig zien; soms zie ik zelfs helemaal niets meer. Dan voel ik mijn hart: het dreunt als een baviaan met een trommel – *boem boem boem* – pijnlijk, boos, gevaarlijk. Ik weet hoe akelig dit kan worden: soms is het zo erg dat ik flauwval. Ik heb gelezen dat het zelfs mijn dood kan betekenen – zeldzaam, maar het komt voor. Extreme tachycardie, paniek die zo hevig is dat je doodgaat. En dat idee alleen al maakt het allemaal nog erger.

Angst wekt angst op, die weer angst opwekt. Mijn hart doet zeer, véél te zeer. Afschuwelijk. Alsof het door mijn ribben heen gaat breken.

Weg, weg van hier. Trillend vlieg ik terug het gebouw in, met de rivier achter me. Vandaag kijk ik er absoluut niet meer naar.

De deur valt dicht, de stilte omklemt me. Ik ben verslagen. Zoals altijd.

Vol schaamte dat ik zo laf ben hang ik tegen de muur. Dan laat ik me op de vloer glijden.

Mijn hart gaat steeds langzamer kloppen, de paniek ebt weg – en nu ben ik vooral heel verdrietig. Tranen biggelen over mijn wangen. Warm zout water. Waarom produceren we warm zout water als we verdrietig zijn?

Het is gewoon water. En ik maak het zelf, heel veel. Het druppelt over mijn kin en loopt langs mijn bleke vingers.

O Hannah, kleine Hannybobs, dit gaat je nooit lukken.

2

Mijn spijkerbroek is schoon, mijn tranen zijn opgedroogd, mijn shirt is fris, wit en gestreken, en mijn roze kasjmier trui zorgt voor het noodzakelijke luxe tintje voor iemand die in een duur hotel werkt, ook al is het gewoon op kantoor. Ik hoef geen pak aan te trekken zoals Leon, de portier, of Alistair, de manager, maar van mij wordt wel verwacht dat ik er 'representatief' uitzie als ik door de voor iedereen toegankelijke ruimtes loop.

Van mij wordt níet verwacht dat ik bij zonsopgang het strandje op loop om een boot te stelen; ook is het niet gewenst dat ik me panisch huilend op de vloer laat zakken op het moment dat het Poolse kamermeisje Elena met schoon beddengoed de gang op komt lopen.

Gelukkig zag ik kans ongezien een donkere hoek in te kruipen.

Nu ís Elena hier: ze zwaait naar me terwijl ik me naar de receptie begeef. Ze duwt haar karretje voor zich uit, dat volgeladen is met dweilen, doeken, schoonmaakspullen, luxe zeepjes, earlgreytheezakjes, piepkleine White Company-shampooflesjes en Nespresso-cups. Het management is vol lof over haar: in 18 minuten doet ze een kamer, en die is dan helemaal perfect.

'Prachtig weer!' zeg ik opgewekt – volkomen gespeeld.

Elena haalt haar typische, scheve glimlach tevoorschijn. Dan maakt ze een gebaar alsof ze met een leuk geheimpje komt. 'Die mensen in kamer 14. Mijn god, Hannah!'

'Zijn ze dit keer echt door het bed gezakt?'

Ze buigt zich naar me toe, maar dan zien we Owen, de jonge souschef met zijn blozende gezicht, die zijn jasje dichtknoopt terwijl hij naar de keuken loopt. Roddelen over gasten in de openbare ruimtes is verboden; met een betrapt gevoel lopen we elk verder.

'Tot later, Elena!' roep ik vrolijk. Ze grijnst, en we gaan verder met

ons werk. Ik loop de gang door naar de receptie. Ik groet Danielle – ze komt uit de buurt, geverfd blond haar, oogverblindend, veel make-up, dertig, slim, vriendelijk, maar altijd wat afstandelijk. Misschien slaapt ze wel met de briljante chef-kok en ladykiller Logan Mackinlay, bijnaam de Mackster. Of deed ze dat vroeger en inmiddels niet meer? Er wordt wat afgeroddeld over het personeel; ik vang het een en ander op.

Danielle kijkt in het Boek.

Sinds we weer open zijn gegaan houdt de Stanhope er een groot, ouderwets gastenboek op na, speciaal om iets van de Stanhope in de goede oude tijd te laten herleven. Het was mijn idee.

We hadden het ook met een tablet en een elektronische handtekening kunnen doen, zoals andere hotels, maar in plaats daarvan hebben we een oud hotelregister in leer laten binden, en een paar fraaie, bijpassende Visconti-vulpennen gekocht. De gasten wisten daardoor: dit hotel doet het anders, met meer zwier. Hier even tekenen alstublieft. We staan erop dat íedereen tekent. Het Boek is voor de Stanhope een soort gezinsbijbel. Het liegt nooit en legt alles waarheidsgetrouw vast.

Telkens als ik het Boek zie voel ik me even heel trots. Mijn idee.

Nu loop ik naar boven over de enorme wenteltrap, een van de schitterende onderdelen van dit historische gebouw; eind vorig jaar is het gerestaureerd, met blauw-wit gestreept Regency-behang op de muur, en authentieke schilderijen met thema's uit East Anglia, boten met rode zeilen op de Stour, zwoegende oestervissers bij Mersea.

Telkens als ik deze trap op loop voel ik me opnieuw even heel trots: ik heb het designteam geholpen dit behang uit te zoeken, ik wilde dat de lucht en het water buiten erin terug te zien waren. Voor de prachtige schilderijen en tekeningen heeft Oliver gezorgd, die ze waarschijnlijk al in bezit had en ze in een van zijn huizen had hangen.

Ik stap het kantoor binnen. Het is vrij modern en open, maar toch stijlvol.

Loz is al aan het werk; ze tuurt naar het scherm op haar bureau. De assistent-bedrijfsleider. Drieënveertig. Gescheiden. Grappig. Donker haar. Italiaanse afkomst. Kan spottend lachen. Gestopt met e-sigaretten. Bekeerde roker. Loz Devivo. Toen ik hier kwam – het lijkt een eeuwigheid geleden, al zit ik hier nog maar twee jaar – vroeg ik hoe ze aan haar nogal ongebruikelijke naam kwam. 'Schat,' zei ze, 'eigenlijk heet ik Lola Devivo. Stel je voor, Lola Devivo... Iedereen denkt dat je

een sekswerker bent. En *Lolly* Devivo klinkt alsof je je sekswerk doet met een Schots minirokje aan. Dus heb ik er maar Loz van gemaakt.'

Loz zegt nu bijna niets – afwezig mompelt ze hallo, waarna ze weer verdergaat met haar werk.

Ik plof neer op een van Olivers peperdure bureaustoelen en zet mijn computer aan. Er verschijnt een grote afbeelding van het witte zand van de Atacama: mijn schermbehang. Geen druppel water daar. Letterlijk de droogste plek op aarde: Yungay, Chili. Met een paar klikken open ik de website die ik ook heb ontworpen en gemaakt toen ik hier kwam.

Dat was een van mijn voornaamste taken als merkmanager toen ik vanuit de Malediven, waar ik pr-girl was, hiernaartoe werd gehaald. Zet een merk op. Maak een fancy website voor ons. Zorg dat we weer glamour krijgen. Dáár was Oliver op gebrand, en dát zei hij heel nadrukkelijk tegen me, met die vurige ogen in zijn knappe gezicht.

En dat deed ik dus. Mijn eerste echte taak was het veranderen van de naam. Jarenlang had het hotel bekendgestaan als het Stanhope Gardens Island Hotel. Een naam, besloot ik, die zowel onprettig lang als behoorlijk leugenachtig was. Er zijn geen prachtige, grote tuinen. Alleen wat mooie gazonnetjes en hoekjes. Het eiland is veel te klein, en bovendien is 98 procent ervan ultrabeschermd en in handen van de overheid; een oeroud bos, waar bloemen plukken ten strengste verboden is, een wetenschappelijk uiterst interessante plek, vol heilige oude bomen, zeldzame vogels en zoogdieren. Rode eekhoorns, relmuizen, hazen, boommarters. We zijn enorm trots op onze boommarters.

We zijn niet erg trots op onze tuinen, waarvan je alleen kunt zeggen dat ze ermee door kunnen. En dus schrapte ik 'Gardens' en kortte ik de naam in tot the Stanhope. En ik wist direct dat dat een voltreffer was. THE STANHOPE. Je vóelde de geschiedenis en het klonk luxe, zonder dat het pompeus werd. Toen ik het Oliver vertelde verscheen er een twinkeling in zijn grijsgroene ogen. Yes!

Ik leun een beetje achterover en blader door de website. Ik ben er nog steeds trots op. Al die arbeidsintensieve fotoshoots! Hebben we maanden over gedaan. Wijnflessen die heel kunstzinnig voor de brasserieramen waren gezet. Zonlicht dat onder precies de juiste hoek door het donkerrode vocht viel. Op de achtergrond, buiten, zeiljachten met witte zeilen.

Om die ene foto precies goed te krijgen zijn we twee dagen bezig geweest. Het beeld moest een discrete, moeiteloze luxe uitstralen, zonder dat het opzichtig werd. Toen het hotel met veel tromgeroffel openging – website, advertenties, gezinsuitstapjes voor journalisten – hadden we na een maand al twee keer zoveel boekingen, en na nog een maand verdubbelde dat opnieuw. Oliver trakteerde ons allemaal op champagne.

Klik. Nog een foto. Buiten. De rivier, blauw, vriendelijk. Glanzende oesters in de schelp op een zonovergoten tafel; ernaast een mignonette van sjalotten. Een mooie jonge vrouw in een zomerjurk houdt een parasol vast; ik weet nog dat het steenkoud was. Het was herfst en ze zat steeds te vloeken en tegen de fotograaf te zeuren dat hij moest *opschieten, eikel!*

Nóg een foto. De steiger. Freddy Nix, kapitein van de veerboot. Aan dit beeld kun je zien dat de Stanhope iets écht speciaals heeft: de unieke ligging – in zes jaar hotel-pr leer je dat toeristen die omschrijving heerlijk vinden: 'unieke ligging' –, in dit geval op een eigen, uniek eilandje, met muntjakherten tussen de hazelaars. Het ultieme Engelse toevluchtsoord.

Ik kijk nog eens goed. Buig me voorover. Daar, een opvallend bootje op die foto. Is dat die speedboot die ik vanochtend in het donker zag liggen? Misschien. Lastig te zeggen.

Er bekruipt me een ongemakkelijk gevoel, meer dan anders. Ik voel het in mijn vingers. Ik ga weer meer achterover zitten en vraag Loz of zij de boot ook heeft gezien of iemand kent die een snelle zwarte speedboot heeft. Maar ze is weg. Ik heb haar helemaal niet horen vertrekken. Ik was te geconcentreerd. Ze is vast gaan lunchen.

Mijn telefoon laat zich horen. Berichtje. Mr Moody Fiancé. Ben!

Han, liefje, het is ons gelukt!

Glimlachend typ ik terug. Een berichtje van mijn vent. De man van wie ik hou. Mijn eetpubkok met de sexy tattoos. Door een berichtje van hem weet ik weer: het leven is zo slecht nog niet. Ik heb hém, bijvoorbeeld.

Wat is je gelukt? De pub laten ontploffen? Ik heb je nog zo gezegd op te passen met die snelkookpannen

Haha, *funny lady*. Nee, we hebben een volle bak voor de lunch, nooit eerder vertoond, 30 mensen, alle reserveringen kwamen opdagen. Volgens Kev hebben we zelfs klanten wég moeten sturen!!

Ik glimlach nu breeduit. Hij is duidelijk en oprecht in extase, en geef hem eens ongelijk: de meeste mensen kunnen zich niet voorstellen hoe moeilijk het is om een foodiepub op te zetten, waarschijnlijk omdat ze dat niet van dichtbij meemaken.

Wow! Schatje, ik ben zó trots op je! Was ik maar bij je, dan konden we samen aan de Nyetimber. Je hebt dit zo verdiend. Je hebt zo hard gewerkt. Je moet het vieren 🥂

Pauze. *Aan het typen...*

Hannah, we gaan dit zeker vieren! Morgen een drankje in de Stannie? En je komt zéker van dat verdomde eiland af. Al moet ik je dragen!

Ooo. Wat mannelijk. Wil ik. Morgen, jaaa! 👍

OK moet nu weg, gekkenhuis hier, maar helemaal top! xx

Hij gaat offline. Ik leg de telefoon neer, strek me uit, met nog steeds een glimlach op mijn gezicht. Ben gelooft in mij. En misschien is dat wel helemaal terecht? Heerlijk idee, dat hij me letterlijk over het water zou dragen. Als een bruidje over de drempel.

Ik kom overeind en loop naar het raam, en ik voel zo veel positieve energie dat ik tegen mezelf zeg dat ik van dat prachtige uitzicht over de Blackwater moet genieten. Positief zijn.

Ik kijk. Het speedbootje ligt niet meer aan de steiger. Het kwam in het donker aan en is daarna heimelijk vertrokken. Over de Blackwater. Niet zo vreemd eigenlijk. We hebben een paar érg rijke gasten die eraan gewend zijn om precies te doen waar ze zin in hebben.